

Bulutlu Bir Gün

— gasan-guseinov · 03 Ekim 2024

En sevdiyim kafede oturmuşam yine meni tanıyanlar üçün ne içdiyimi düşünmek çox zamanları almaz diye düşünürəm tebi ki amirkano ve her zaman ki kimi önümde bir kitab var Zemerekkuşunun Güncesi adı nece qeribedirse özüde o qeder qeribedir

Kitaba baxarken o an içimden havaya baxmaq keçdi. Havanın bulutlu olduğunu gördüm hava bele olduğu günlerde men bir az daha xoşbəxt olardım çünkü içim kimi güneşsiz aydınlıq olmayan bir yer hava güneşli olanda mene insanlar kimi saxta görünür. Yalandan xoşbəxt görünmələri kimi bu düşüncələr yine hardan geldim diye düşündüm o an.

Sol çaprazımda oturan qadını gördüm ağ kofta altına qara keten bir şalvar ayağına da spor ayakkabılar geyinen qadın idi bunları his etmemi sağlayan eslinde ne geyimi ne de gözeliyi idi içimi qarartan ondan gelen güneşli bahar sabahını etrini yayan duxusu idi.

Şuur altında nece hislerimi oyatmışdı her şeyin yalan olduğu insanların yalandan güldüyü xoşbəxt göründüyü o güneşli sabah kimi o qadına his ettim yaxınlıq qeder uzaqlıq içinde idim. Zıt iki düşünce arasında beynimi, ruhumu yorurdum çünkü mene ele gelirdi ki onun yaxaladığı qatarı men qaçıralı uzun zaman olmuştu sanki her gün eyni kafeye gederek eyni şeyi içerek qaçırdığım o qatarı yaxalayacaq kimi his edirdim belke de bir yanılıq ve yalnızlıq içinde yox olup gidecektim ama nedense yoxlamaqa deyer kimi his edirdim.

O an ağıma yeni bir düşünce geldi ne sebep olmuştu benim xoşbəxtlik adı verilen qatarı qaçıрмаğıma sebep ver şeylere en güvəndiyim qadın terefından xeyanete uğramak mı yoxsa etrafımda ki herkesin eyni yerde saydığı bir zamanda benim gelişim adı verdiyim bir insan olaraq yaşadığım inkişafım (bu sol terefimde oturan qadın telefonu yere düşdü o an ikimiz göz göze geldik hafif bir tebessüm oldu ikimizde de) men yine deyesen cavabını bilmediyim bir sualın arxası ile gedirem deqiq olan bir şey var içimizi qara bulutlar sarıpsa ve biz artık 8 milyar insanın yaşadığı bu dünyada özümüzü tek his edirsək insanlığa qarşı sadece uzağdan sevgi his edirsək bunun tek açıklaması ola bilər: Sırtımızda daşadığımız yükler ve yaralar düşüncələrimdən ayılıb sol terefime baxdığımızda yaz etri gelen gözəl qadının artık orda olmadığını gördüm her kes kimi oda meni terk etmişti.

İçimden bir ses geldi Sadiq Zemberekkuşunun Güncesinin son 130 sehvesi qalib ona dön senin axtardığın xoşbəxtlik yalnızlığının çaresi orda ve bütün kitablarda gizlidir çünkü sen ve senin kimi insanlar kitablardaki xeyallar alemində yaşayırınsınız. Belke bir gün o kafede en sevdiyin o köşədə oturarken qaçırdığın o qatarı da yaxalaya bilersen:

"Lenet olsun" dedim yine o haklı ve benim kitaba gömülerek dünyandan qopma zamanım gelmişti...